

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ Α. ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Ο Μικαέλ Αϊντερσον ήταν γνωστός σ' όλόκληρο τὸ Σικάγο γιὰ τὴν μισανθρωπία του καὶ τὴν φιλαργυρία του. "Αν καὶ ἑκατομμυριούχος, δὲν ἔδινε ποτὲ πεντάρα σὲ κανένα. Ἀγαποῦσε τὸ χρυσάφι γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὅταν ἔπιανε στὰ χέρια του τὸ πολύτιμο μέταλλο. Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ μεγάρου στοῦ ὁποῖο κατοικοῦσε ἦταν πολὺ κοινὴ καὶ κανέναν πίνακα, κανένα κομποτέχνημα δὲν τὸ στόλιζε.

Τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἑκατομμυριούχου ἦταν νὰ ἔχη χρήματα, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα. "Ἐτσι, ὁ γέρο φιλάργυρος δὲν συναναστρεφόταν κανένα γιὰτὶ οἱ φίλοι συνηθίζουν νὰ ζητᾶνε χρήματα ποὺ δὲν τὰ ἐπιστρέφουν ποτὲ καὶ ἡ κοσμικὴς σχέσις μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάνουμε ἔξοδα.

Ὁ κ. Αἰντερσον δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μόνο ὑπῆρέτη, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι μὲ τὴν παραμικρὴ κλοπὴ ποὺ θὰ ἔκανε, ὁ ἀφέντης του θὰ τὸν ἔδιωχνε ἀμέσως. Ὁ ἑκατομμυριούχος μετροῦσε ἀκόμα ὡς καὶ τὰ κομμάτια τῆς ζάχαρης ποὺ ἦσαν μέσα στὴ ζαχαριέρα. Ὁ κ. Αἰντερσον δὲν μιλοῦσε ποτὲ στοῦ Στέφεν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διαταγὰς ποὺ ἔδινε, καὶ ἀπαιτοῦσε, κάθε βράδυ, ὁ ὑπῆρέτης του νὰ πηγαίνει νὰ πλαγιάζῃ στὴν κάμαρὴ του, ποὺ ἦταν στοῦ ἀπάνω πάτωμα τοῦ μεγάρου. Τοῦ εἶχε πῆ μάλιστα ὅτι ἂν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κάμαρὴ του μετὰ τὶς δέκα, θὰ τὸν ἀπέλυε ἀμέσως.

"Αν ὁ ἑκατομμυριούχος ἐπέμενε τόσο νὰ μένῃ μόνος, τὸ ἔκανε γιὰτὶ κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῇ, ἤθελε νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε σ' ἓνα χρηματοκιβώτιο χωμένο στὸν τοῖχο τοῦ γραφείου του χωρὶς νὰ ἔχη κανένα μάρτυρα.

Μὲ χαρακτηριστικὰ φωτισμένα, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ βύθιζε τὰ χέρια του στὴν κάσσα καὶ τὰ τραβοῦσε γεμάτα χρυσὰ νομίσματα.

Τὶ χαρὰ ποὺ ἐνοιῶθε ἀναδεύοντας αὐτὰ τὰ ναπολεόνια, τὶς χρυσὲς στερλίνες, τὰ δολλάρια... Τὰ ἀπλώνε ἔπειτα σ' ἓνα τραπέζι καὶ τὰ μετροῦσε, καὶ τὰ ξαναμετροῦσε...

Μιά μέρα ὁ κ. Αἰντερσον φώναξε τὸν ὑπῆρέτη του καὶ τοῦ ἔδωσε μιᾶς ἑβδομάδος ἄδεια.

— "Ἐχω ἀνάγκη νὰ μείνω μερικὲς μέρες μόνος, τοῦ εἶπε. Σοῦ δίνω λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ πᾶς νὰ μείνῃς τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὴ Νέα Ὑόρκη κοντὰ στοὺς γονεῖς σου...

Ὁ Στέφεν — ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸν ὑπῆρέτη — κατενθουσιασμένος γιὰ τὴν ἄδεια, οὔτε ἀναρωτήθηκε κἂν γιὰτὶ ὁ κύριός του ζητοῦσε νὰ μείνῃ μόνος κι' ἔσπευσε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ.

"Ὅταν ξαναγύρισε δὲν ἀντελήφθη καμμιὰ μεταβολὴ οὔτε στοῦ μέγαρο, οὔτε στὶς συνήθειες τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Ξανάρχισε τὴν ὑπηρεσία του καὶ ἓνας χρόνος πέρασε ἔτσι. Ὁ Στέφεν, βαρυστημένος ἐν τῷ μεταξύ νὰ ὑπηρετῇ τέτοιον ἀφέντη, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ ἄλλή θέσι, ὅταν συνέβη ἓνα ἀπρόοπτο γεγονός.

Ξαφνικὰ, ὁ κ. Αἰντερσον ἐξαφανίστηκε, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ κανεὶς τί ἀπόγινε.

Ὁ ὑπῆρέτης τὸν εἶχε ἀφήσει τὸ προηγούμενο βράδυ νὰ κοιμηθῇ στὴν συνηθισμένη του ὥρα. Τὴν ἄλλή μέρα, στὶς ὀχτὼ τὸ πρωῒ, εἶχε χτυπήσει στὴν πόρτα τῆς κάμαρης τοῦ κυρίου του γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ ποὺ εἶχε. Μὰ, ἐπειδὴ δὲν λάβαινε ἀπάντησι, μπῆκε στὴν κάμαρὴ καὶ εἶδε τὸ κρεβάτι ἀδειανό.

Ὁ Στέφεν δὲν ἀνησύχησε στὴν ἀρχή. Σκέφτηκε ὅτι ὁ κύριός του θὰ εἶχε κάποια ἐργασία καὶ βγῆκε πολὺ νωρὶς ἔξω.

Μὰ βράδυαζε χωρὶς νὰ φανῇ πουθενὰ ὁ ἑκατομμυριού-

χος. Τρομαγμένος, ἀνήσυχος, ὁ ὑπῆρέτης ἐπῆγε καὶ συμβουλευτὴκε τὸν ἀστυνόμο, γιὰτὶ ἦταν πρώτη φορὰ, ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ. Αἰντερσον, ποὺ συνέβαινε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ὁ ἀστυνόμος ἤξερε τὸ μῖσος ποὺ, ἀπὸ τὴν φιλαργυρία του, ὁ ἑκατομμυριούχος εἶχε σκορπίσει γύρω του. Γι' αὐτὸ συλλογίστηκε ἀμέσως ὅτι δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ εἶχε διαπραχθῇ κανένα ἐγκλημα. Θὰ εἶχαν παρασύρει τὸν κ. Αἰντερσον σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, θὰ τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν καὶ κατόπιν θὰ ἐξαφάνισαν τὸ πτώμα του.

Διέταξε λοιπὸν νὰ γίνουν ἐρευνες. Μὰ δυὸ μέρες πέρασαν χωρὶς νὰ διαφωτισθῇ καθόλου τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφάνισεως τοῦ ἑκατομμυριούχου. Τότε ὁ ἀστυνόμος κάλεσε τὸ Σάμ "Αβερσον, τὸν περίφημο ντετέκτιβ, καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ ντετέκτιβ ἐξέτασε διὰ μακρῶν τὸν Στέφεν καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ διηγηθῇ κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωὴ του κυρίου του. Ὁ δυστυχισμένος ὑπῆρέτης ἔτρεμε μήπως ὑποψιαστοῦν αὐτὸν γιὰ τὸ ἐγκλημα, μὰ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ὁ Σάμ "Αβερσον σχημάτισε τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν ἄθῳς.

Κατόπιν, ὁ Σάμ ἐρεύνησε ὁλόκληρο τὸ μέγαρο κι' ἔβαλε ν' ἀνοίξουν τὸ περίφημο χρηματοκιβώτιο!

Πρᾶγμα περίεργο!... Τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτὸ δὲν περιείχε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ χαρτιά χωρὶς σημασία. Οὔτε τὸ παραμικρὸ χρυσὸ νόμισμα δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ. Καὶ τὸ πρᾶγμα γινόταν ἀκόμα πιὸ παράδοξο, γιὰτὶ ὅλοι οἱ τραπεζίται τοῦ Σικάγου, ποὺ ρωτήθηκαν σχετικῶς, κατέθεσαν ὅτι ὁ κ. Αἰντερσον πῆγαινε καθημερινῶς καὶ ἀλλάζε μετοχὰς καὶ τίτλους μὲ χρυσὰ νομίσματα, χωρὶς ὥστόσο νὰ κάνῃ καμμιὰ κατάθεσι σ' αὐτοὺς.

Ὁ ἑκατομμυριούχος δὲν εἶχε παρὰ τὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ βρισκόταν σπῆτι τοῦ καὶ αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἄδειο.

Ὑπῆρχε σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἓνα τρομερὸ μυστήριον, ποὺ ὁ Σάμ ὠρκίστηκε νὰ τὸ διαφωτίσῃ.

«Σίγουρα, σκέφτηκε, ὁ κ. Αἰντερσον θὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καμμιὰ κατοικία, ὅπου κρύβει τοὺς θησαυροὺς του. Θὰ ἔφευγε, φαίνεται, ἀπὸ τὸ μέγαρό του ἀργὰ τὴ νύχτα. Μὰ τὸν παραμόνεψαν ἐκεῖ κακοποιοὶ ποὺ ἤξεραν τὸ μυστικὸ του καὶ ἀφοῦ τὸν σκότωσαν, τὸν λήστεψαν».

Μὰ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ κατέρρευσε γρήγορα. Οἱ πόλισμεν ποὺ ἦσαν σκοποὶ στοῦ δρόμο ὅπου ἦταν τὸ μέγαρο τοῦ ἑκατομμυριούχου, κατέθεσαν ὅτι ὁ κ. Αἰντερσον δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπ' αὐτοῦ.

τὸ σπῆτι τοῦ μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου.

Τὶ εἶχε ἀπογίνει λοιπὸν;

Ὁ Σάμ, πολὺ στενοχωρημένος, δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ ὑποθέσῃ, ὅταν, ἔξαφνα, θυμήθηκε πὼς ὁ κ. Αἰντερσον εἶχε δώσει πρὸ ἐνὸς ἔτους ἄδειαν μιᾶς ἑβδομάδος στὸν ὑπῆρέτη του. Ὁ ντετέκτιβ ἐξέτασε σχετικῶς κι' ἔμαθε ὅτι ὁ κ. Αἰντερσον εἶχε καλέσει, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας τοῦ ὑπῆρέτου του, χτίστες στοῦ σπῆτι τοῦ κι' ἓναν κλειτροποιδὸ, ὀνομαζόμενον Ἀδάμ Κλάρκ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τότε εἶχε φύγει κι' εἶχε πάει νὰ ἐγκατασταθῇ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

Στάθηκε ἀδύνατον νὰ ξαναβρῇ τοὺς χτίστες, μὰ ἔμαθε τὴν διεύθυνσι τοῦ Ἀδάμ Κλάρκ καὶ τοῦ τηλεγράφησε νὰ τὸν πληροφωρήσῃ τί εἶδους ἐργασίαι εἶχαν κάνει στοῦ μέγαρο τοῦ κ. Αἰντερσον.

"Ἐπειτα, περιμένοντας τὴν ἀπάντησί του, ἄρχισε πάλι νὰ ἐρευνᾷ στοῦ μέγαρο, λέγοντας στὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν συνώδεε:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

Τὶ χαρὰ ποὺ ἐνοιῶθε, ἀναδεύοντας αὐτὰ τὰ ναπολεόνια...

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

—Μου φαίνεται ότι βρίσκομαι κοντά στην λύσι του αινίγματος. Ο κ. Αϊντερσον εξακολουθεί να βρίσκεται στο μέγαρό του.

—Πώς; Έκανε ο αστυνομικός εξαφνιασμένος. Έξακολουθεί να βρίσκεται στο μέγαρό του;

—Ναί, μα σε κατάστασι πτώματος. Καί η δουλειά μας είναι τώρα να βρούμε αυτό το πτώμα.

—Ο Στέφεν λοιπόν είναι ο δολοφόνος; Έκανε ο αστυνομός αναπνδώντας.

—Ο Στέφεν είν' έντελώς άθώος, απάντησε ο Σάμ.

—Πώς; Έξηγηθήτε...

—"Ε, λοιπόν, ιδού! Ο κ. Αϊντερσον αγαπούσε τρελλά το χρυσάφι του. Θέλησε να το μαζέψη όλο σ' ένα μόνο δωμάτιο για να το χαίρεται με την άνεσί του, γιατί το χρηματοκιβώτιό του δεν τό χωρούσε πειά... Γι' αυτόν τό λόγο υποθέτω ότι έφτιαξε στά υπόγειά του ένα είδος κρύπτης σάν αυτές που έχουν ή Τράπεζες. Ολόκληρο δωμάτιο δηλαδή... Ίσως λοιπόν κάποιο βράδυ που ο εκατομμυριούχος μπήκε εκεί για να μετρήση πάλι τό χρυσάφι του, ή πόρτα νάκλεισε πίσω του και να μην μπόρεσε πειά να την άνοιξη... Καί πέθανε εκεί κάτω, πάνω στό χρυσάφι του.

—Έχετε φαντασία, Σάμ, έκανε ο αστυνόμος χαμογελώντας ειρωνικά.

—Είστε ελεύθερος να μη με πιστεύετε, μα είμαι βέβαιος ότι τά γεγονότα θά επιβεβαιώσουν την ιδέα μου...

Και πραγματικά, είχε δίκη.

Χάρis στίς τηλεγραφικές πληροφορίες του κλειδροποιού, ο Σάμ μπόρεσε ν' ανακαλύψη την υπόγεια κρύπτη, όπου, καθώς είχε προβλέψει, ο εκατομμυριούχος είχε σωριάσει εκατομμύρια σε χρυσά νομίσματα.

Τό πτώμα του κοίτονταν άπάνω σ' ένα σωρό δολλαρίων.

Τό κλειδί βρισκόταν στην πόρτα της κρύπτης, μα άπ' έξω, έτσι πού, καθώς έκλεισε ή πόρτα αυτή, ο εκατομμυριούχος δεν μπόρεσε πειά να την άνοιξη και πέθανε από την πείνα κοντά στά εκατομμύριά του...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΠΡΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

περασμένα μεσάνυχτα για να πάω στον άσθενή πύγο, νερό Βισού και διάφορα φάρμακα. Λησμόνησα, από την βιασύνη μου, να πάρω μαζί μου τόν πίθηκό μου.

Έπιστρέφοντας σπίτι μου, ύστερ' από μιās εβδομάδος, άπουσία, βρήκα τόν πίθηκο ξαπλωμένον έξω από την πόρτα. Δεν ζούσε πειά... Με την πρώτη ματιά πού του έρριξα, κατάλαβα ότι δεν του είχε έπιτεθή κανένα ζωο, άφου στό κάτασπρο δέρμα του δεν φαινότανε τό παραμικρό ίχνος αίματος. Τά ρόζ μάτια του, πού σκόρπιζαν θαυμάσιες λάμψεις τό βράδυ, στό φώς της λάμπας, τά ώραία ρουμπινένια μάτια του είχαν κλείσει για πάντα...

Άπερίγραπτη όργη με κυρίεψε τότε... Κι' έπειδή δεν ήξερα πού να ξεθυμάνω, άρχισα να κλαίω... "Εκλαιγα έπειδή έχασα όχι μονάχα μιá δλόκληρη περιουσία —είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα— αλλά κι' ένα σπάνιο ζωο, πού με αγαπούσε με όλη την δύναμι της άθώας καρδιάς του...

Ρώτησα τούς ίθαγενείς να μάθω ποιός σκότωσε τόν πίθηκό μου. Στην άρχή, κανείς δεν ήθελε να μιλήση. Τέλος, χάρις στην γνώσι της γλώσσας, τών έθίμων και της μαγείας, έμαθα ότι ένας γιατρός, άνίκανος να θεραπεύση τούς άρρώστους με τά φάρμακά του, ίσχυρίστηκε ότι «τό πνεύμα πού φώληαζε στον άσπρο πίθηκο» ήταν ή μοναδική αίτία της συμφοράς πού έπεσε στον τόπο μας!...

Οί προληπτικοί ίθαγενείς δεν δυσκολεύτηκαν να πιστέψουν τό γιατρό. Έφόσον, όμως, ήμουν εγώ στην πόλι, κανείς δεν τολμούσε να πειράξη τόν πίθηκό μου. Άλλά μόλις έλειψα, βρήκανε την κατάλληλη εύκαιρία για να τρυπήσουν με μιá μακρυά καρφίτσα την καρδιά του λευκία... Καί όμως, είχα προσφέρει πολλές υπηρεσίες στους ανθρώπους αυτούς. Η άμάθεια και ή προληπτικότητα των τούς έκανε να ξεχάσουν τις υποχρεώσεις πού είχαν άπέναντ μου και να σκοτώσουν ένα ζωο πού τό αγαπούσα τόσο πολύ...

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε πού έγινε ή ιστορία αυτή.

Στό διάστημα αυτό, άπόχτησα διάφορα ζωα πού τ' αγαπάω και μου άφωσιώθηκαν. Ποτέ, όμως, δεν θά μπερέσω να ξεχάσω τόν κάτασπρο πίθηκό μου με τά ρουμπινένια μάτια του...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΜΑΙΖΟΝ

Ο ΜΠΟΥΓΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 14).

σηκώνη κεφάλι από τό μέτρημα.

—Μωρέ, άμάν!

—Θά τό μάθετε! άπαντούσε στερεότυπα εκείνος χωρίς να καταδέχεται ούτε να γυρίση καν να τούς κυττάξη!...

Τότε ένας-ένας από τούς Άρτινούς και κρυφα από τούς άλλους τούς συμπατριώτες του, πλησίαζαν με τρόπο τόν Μπουγά και του έβαζαν μιá χούφτα χρήματα στό σακκούλι.

—Ίράβα λίγο παραπερα άπυ τό σπιτι τή γραμμή, τού ψιθύριζαν.

Ο Μπουγάς δεν μιλούσε, αλλά τό σχοινί τραβιότανε πιό μακρυά.

Αίντε τότε, και ο ένας και ο άλλος άρχισαν να τού δίνουν παραδες.

—Πάρε τούτα σε παρακαλώ και άφησε τό σπιτι έξω.

Έτσι κόντευε να γεμιση τό σακκούλι από χρήματα, όταν έφτασαν τά γεγονότα αυτά και στού Άλη-Πασσά τ' αυτιά. Δίνει λοιπόν ο Πασσάς διαταγή και πιάνουν τόν Μπουγά.

—Βρέ, τί είν' αυτά, πού έκανες εκεί στην Άρτα, ίντεψίζ; τού λέει όταν τόν πήγαν μπροστά του.

—Μά, Πασσά μου, τού άποκρίνεται ο Μπουγάς, μ' έστειλες «σεργκουίν» (έξορία) στην Άρτα, μα σκέφθηκες και τί θά έτρωγα και πώς θά ζούσα εκεί πέρα;...

Ο Πασσάς έγέλασε με την έξυπνη άπάντησί του και τόν συγχώρησε. Κι' έτσι έμεινε ο Μπουγάς στά Γιάννενα.

Μα όλοι οι άπόγονοί του ήσαν και είνε σάν κι' αυτόν: άστείοι κι' έτοιμόλογοι.

Τού γιου του ή τού έγγονού του, δεν ένθυμούμαι και καλά, τού έγγονού του μάλλον, κάηκε ή γυναίκα καθώς πηγαινε ν' άναψη τή φωτιά με τόν τενεκέ τού πετρελαίου.

Σάν έγινε ο ενταφιασμός και γύρισαν όλοι στό σπιτι και άρχισαν να δινουνε τούς «μαύρους τούς καφέδες», άναστέναζεν ο Μπουγάς βαθειά:

—"Αει, ήταν να τό πάθω κι' αυτό!

Οί άλλοι κύτταξαν να τόν παρηγορήσουν:

—Αυτά έχει ο κόσμος, βρέ Μπουγά. Γραφτό της ήτανε της κακομοίρας' ύπομονη μοναχα και κουράγιο, τί να γίνη, έτσι είνε τα άνθρώπινα. Άνθρωποι είμαστε και μεις... Βάλε λιθάρι στην καρδιά σου, άνδρας-άνδρας να φανής... τυχερό σου ήτανε να τό πάθης και αυτό...

—Δεν σάς λέω, απάντησεν άναστενάζοντας και πάλι ο Μπουγάς, αλλά... αλλά, όλοι τις στέλνουνε ώμες στον άλλο κόσμο κι' εγώ την έστειλα ψημένη!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΑΙΝΙΓΜΑ Ο ΕΡΩΣ!..

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

μισότερο και με μιá πνιγμένη κραυγή πόνου, έκλεισε τά μάτια, έκανε να στηριχθή γωρω της κι' έπεσε λιπόθυμη στην αγκαλία της Μάριον. Ίντελ, πού δεν μπορούσε πειά να συγκρατήση τα δάκρυά της.

Οί κυριοί έσπευσαν τότε να μεταφέρουν τις δυο γυναίκες σ' ένα γειτονικό σαλονάκι κι' εκεί να τις άφήσουν μόνες, όταν συνήλθε ή έρωτευμένη νέα.

Μά, ζαφνικά, συνέβη κάτι πού δεν τό περίμενε ή Μάριον Μπέλ: ή αινιγματική ξένη γονάτισε μπροστά της και μ' ένα παράξενο χαμόγελο, της ζήτησε να την συγχωρήση.

—Νά την συγχωρήση; Γιατί; άπόρησε ή Μάριον Μπέλ. Τι έχετε; Γιατί χαμογελάτε;

—Θά σάς εξηγήσω άμέσως... της απάντησε ή νέα. Ο άρραβωνιαστικός μου σάς είχε στείλει ένα δράμα, για να το διαβάσετε και να τό παίξετε στό θιάσό σας. Έσείς όμως τού τό έπιστρέψατε, δίχως να τό άνοίξετε διόλου... Κι' εγώ τότε τόν συμβούλεψα να κάνουμε αυτή την τρέλλα πού έκάναμε άπόψε... Να παίξουμε μπροστά σας μιá σκηνή από τό δράμα πού δεν διαβάσατε. Κι' έτσι έπαίξαμε μπροστά στον κόσμο την τελευταία σκηνή της δευτέρας πράξεως... Ελάτε, συγχωρήστε μας... Ναί, ήταν μιá τρέλλα, μα καθώς είδατε, τό δράμα τού άρραβωνιαστικού μου θ' άρέση, ά συναρπάση τόν κόσμο... Κ' ή άπόδειξις είνε ότι κι' έσείς συγκινήθηκατε ειλικρινά!...

Η Μάριον Μπέλ δεν ήξερε αν έπρεπε να θυμώση ή να ελάση. Στο τέλος όμως, μπροστά σ' αυτή την περίεργη περιπέτεια της πού είχε διασκεδάσει την πλήξι της, ξεσπασε ένα ήχηρό γέλιο και ζήτησε από την ώμορφη νέα τό θεατικό έργο τού άρραβωνιαστικού της.

Αυτή είνε ή ιστορία τού θεατρικού έργου: «Τί αινιγμα ο έρως!» πού άνέβασε τόν περασμένο χειμώνα στό Λονδίνο διάσημος Άγγλίσ ήθοποιός Μάριον Μπέλ και πού έσημείωσε μιá θριαμβευτική έπιτυχία. ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ